

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 161/07-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o návrhu Ing. P. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. J., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2007 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 **z r u š u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. III. ÚS 161/07-12 z 29. mája 2007 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie návrh Ing. P. K. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) v spojení s § 73a a s § 73b zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ uviedol, že rozhodnutím výboru sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 mu bola za porušenie povinnosti uvedenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona uložená pokuta v sume 50 000 Sk, pretože ako verejný funkcionár nepodal výboru v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) odvolávajúc sa na to, že funkciu člena predstavenstva spoločnosti L., a. s. (ďalej aj „akciová spoločnosť“), vykonával iba 15 dní.

Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že do funkcie člena predstavenstva akciovej spoločnosti bol vymenovaný 17. októbra 2006, ale tejto funkcie sa zo zdravotných dôvodov vzdal už 1. novembra 2006. Oznámenie bolo doručené predsedovi dozornej rady akciovej spoločnosti 2. novembra 2006.

Z návrhu tiež vyplýva, že navrhovateľ oznámil predsedovi výboru listom z 18. decembra 2006, že funkciu člena predstavenstva akciovej spoločnosti od 2. novembra 2006 už nevykonáva a k oznámeniu pripojil aj podanie o vzdaní sa tejto funkcie z 1. novembra 2006 a kópiu zápisnice o menovaní nového člena predstavenstva akciovej spoločnosti.

Navrhovateľ sa tiež domnieva, že rozhodnutie výboru „neobsahuje výrokovú časť (enunciát), a to napriek tomu, že to konkrétny zákon výslovne ustanovuje, nemôže byť také rozhodnutie právne relevantným individuálnym právnym aktom“, a je teda nevykonateľné.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 zrušil.

K návrhu navrhovateľa sa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu, a to listom sp. zn. VP/147/06-K z 15. augusta 2007. Vo vyjadrení predseda výboru okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie namieta nedostatky vo formálnej stránke rozhodnutia výboru, keď konštatuje, že rozhodnutie neobsahuje výrokovú časť, resp. v tejto jeho časti nie je dostatočne formulované, ako sťažovateľ porušil povinnosti uložené v ústavnom zákone. Tvrdí, že v dôsledku tejto vady je rozhodnutie právne irelevantným paktom.

Ďalej namieta skutočnosť, že sťažovateľ bol vo funkcii len 15 dní a následne sa verejnej funkcii vzdal a preto uloženie pokuty nie je primerané porušeniu ústavného zákona. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté rozhodnutie výbor zrušiť.

S uvedeným názorom ako účastník konania nesúhlasíme, pretože napadnuté rozhodnutie má všetky formálno-právne náležitosti, ktoré vyžadujú ustanovenie čl. 9 ods. 6 ústavného zákona a skutok za ktorý výbor uložil pokutu je náležite ozrejmenný ako vo výrokovej časti, tak i v odôvodnení rozhodnutia. Článok 9 ods. 5 ústavného zákona vyžaduje, aby rozhodnutie obsahovalo výrok, v ktorom sa uvedie, „v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom“. Domnievame sa, že konštatovanie, že „verejný funkcionár nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote určenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona“ dostatočné, pričom spôsob porušenia tohto zákona je podrobne odôvodnený v časti odôvodnenia výroku rozhodnutia.

Ďalej je nesporné, že verejnému funkcionárovi vznikla dňom ujatia sa funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a na vzniku a trvaní tejto povinnosti nič nemení skutočnosť, že sa verejnej funkcii vzdal (táto skutočnosť je uvedená rovnako v odôvodnení rozhodnutia). Tomuto tvrdeniu nasvedčuje fakt, že ústavný zákon

neupravuje zánik povinnosti podľa tohto ústavného zákona v súvislosti so vzdaním sa verejnej funkcie a to i vo väzbe na čl. 3 ods. 1 ústavného zákona, ktorý považuje za verejného funkcionára i fyzickú osobu, ktorá bola verejným funkcionárom ešte 1 rok od ukončenia verejnej funkcie, pričom i tento verejný funkcionár má podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Domnievame sa, že zákonodarca pri formovaní tohto ustanovenia sledoval cieľ zabezpečiť kontrolu nárastu príjmov verejného funkcionára i po skončení výkonu verejnej funkcie a to bez ohľadu na skutočnosť, ako ju verejný funkcionár skončil. Skutočnosť, že verejný funkcionár skončil výkon funkcie jej vzdaním sa nemôže mať vplyv na existenciu podať predmetné oznámenie a to najmä v kontexte s cit. čl. 3 ods. 1 ústavného zákona.

Z tohto dôvodu nesúhlasíme s tvrdením navrhovateľa, že nedošlo k porušeniu ústavného zákona ak sa vzdal svojej funkcie v lehote 30 dní odo dňa jej ujatia, pretože to nemá vzťah k ustanoveniu čl. 9 ods. 12, ktoré predpokladá zastavenie konania len vtedy, keď sa verejný funkcionár pred hlasovaním podľa odseku 6 čl. 9 ústavného zákona vzdá svojej funkcie.

Z uvedenej dikcie je zrejmé, že konanie možno zastaviť len vtedy, keď sa začalo a teda vzdanie sa verejnej funkcie musí byť v príčinnej súvislosti s konaním podľa čl. 9 ústavného zákona. Zastávame názor, že v konaní bola skutočnosť, že verejný funkcionár porušil čl. 7 ods. 1 preukázaná dostatočne a že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnutie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky č. VP/147/06-K z 29. 1. 2007 s poukazom na § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. potvrdil.»

II.

Z obsahu návrhu, jeho príloh, z vyjadrenia predsedu výboru a v neposlednom rade z obsahu spisu výboru sp. zn. VP/147/06-K doručeného 3. septembra 2007 ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Dňa 11. decembra 2006 bolo navrhovateľovi doručené oznámenie výboru zo 6. decembra 2006 o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov spolu s uznesením výboru č. 143 zo 4. decembra 2006.

K uzneseniu výboru č. 143 zo 4. decembra 2006 navrhovateľ listom z 18. decembra 2006 oznámil, že funkciu člena predstavenstva spoločnosti L., a. s., od 2. novembra 2006 už nevykonáva z veľmi vážnych zdravotných dôvodov. V prílohe listu navrhovateľ predložil aj fotokópiu oznámenia o vzdaní sa funkcie z 1. novembra 2006, ktorú adresoval predsedovi dozornej rady akciovej spoločnosti a Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky.

Následne výbor uznesením č. 246 z 29. januára 2007 konštatoval, že navrhovateľ mu v stanovenej lehote nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote v ňom uvedenej, a tým porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Výbor navrhovateľa poučil aj o jeho práve podať návrh na preskúmanie tohto rozhodnutia ústavnému súdu.

Listom sp. zn. VP/147/06-K zo 7. februára 2007 požiadal predseda výboru akciovú spoločnosť o oznámenie výšky mesačného platu navrhovateľa.

Po zistení relevantných skutočností vydal výbor 28. marca 2007 rozhodnutie (opierajúc sa o svoje uznesenie z 29. januára 2007), v ktorom konštatoval, že konaním navrhovateľa došlo k porušeniu čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume 50 000 Sk. V odôvodnení rozhodnutia výbor uviedol, že navrhovateľ, ktorý mu mal podať oznámenie do 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie, teda do 15. novembra 2006, tak dosiaľ neučinil.

Výbor v rozhodnutí konštatoval, že výška pokuty za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona bola stanovená na základe oznámenia predsedu predstavenstva a výkonného riaditeľa akciovej spoločnosti z 20. februára 2007, z ktorého vyplýva, že navrhovateľovi prislúchala odmena za obdobie výkonu funkcie od 17. októbra do 15. novembra 2006 v sume 48 361 Sk a priemerný mesačný príjem za rok 2006 činil 50 000 Sk.

III.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie, a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2, b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára, c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť

a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky, d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára, e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, orgán podľa odseku 1 rozhodne o zastavení konania. Na prijatie platného rozhodnutia o zastavení konania je potrebná najmenej trojpäťtinová väčšina prítomných členov orgánu, ktorý konanie uskutočňuje; také rozhodnutie je konečné. Konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí podľa odseku 6 vzdá svojej funkcie.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote

30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z obsahu podania vyplýva, že navrhovateľ okrem iného namietal rozhodnutie výboru, pretože zastával názor, že nebol povinný splniť povinnosť podľa uvedeného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, lebo funkciu vykonával v lehote kratšej ako je lehota na splnenie tejto povinnosti. Na základe toho navrhovateľ tvrdil, že neporušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona, a preto ústavnému súdu navrhol, aby namietané rozhodnutie výboru zrušil.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že predmet konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším postupom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní – zrušením napádaného rozhodnutia výboru [ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu (napr. III. ÚS 20/07)], alebo potvrdením rozhodnutia výboru [ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu (napr. III. ÚS 24/07)].

V rámci procedúry preskúmania rozhodnutia výboru sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či konanie navrhovateľa (verejného funkcionára) spočívajúce v nepodaní oznámenia bolo v súlade s čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Aj keď úlohou ústavného súdu je v danom prípade posúdenie konania dotknutého verejného funkcionára, ústavný súd nemohol prehliadnuť právne následky vzdania sa funkcie, čo navrhovateľ učinil v čase, keď výbor ešte nerozhodol o porušení jeho povinnosti a uložení pokuty. Práve skutočnosť, že navrhovateľ sa vzdal svojej funkcie skôr ako výbor

rozhodol v súlade s čl. 9 ods. 6 citovaného ústavného zákona, má vplyv na posúdenie, či rozhodnutie výboru bolo vydané v súlade s označeným ústavným zákonom. Ústavný súd sa teda v danom prípade nemôže obmedziť len na posúdenie konformnosti konania navrhovateľa, ale musí prihliadnúť aj na príčinnú súvislosť medzi týmto konaním, vzdaním sa funkcie pred rozhodnutím výboru podľa čl. 9 ods. 6 uvedeného ústavného zákona, ako aj na posúdenie dopadu týchto skutočností na samotné rozhodnutie výboru.

Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ nepodal požadované oznámenie výboru do 30 dní odo dňa, keď sa ujal funkcie, a teda porušil povinnosť uvedenú v čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona. Výbor správne konšatoval, že na splnenie tejto povinnosti nemalo vplyv ani to, že navrhovateľ sa verejnej funkcii vzdal v čase, keď ešte neuplynula lehota na splnenie tejto povinnosti. Ústavný súd zistil, že navrhovateľ bol menovaný do funkcie člena predstavenstva akciovej spoločnosti so 100 % majetkovou účasťou štátu 17. októbra 2006, pričom tejto funkcii sa vzdal k 1. novembru 2006. Oznámenie však výboru nepodal v lehote a spôsobom, ktorý mu ukladá čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona. Na základe tohto zistenia výbor uznesením č. 143 zo 4. decembra 2006 v súlade s čl. 9 ods. 2 písm. a) a ods. 3 tohto ústavného zákona začal voči nemu konanie. Uznesením č. 246 z 29. januára 2007 výbor konšatoval, že navrhovateľ porušil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo mu podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ sa ako verejný funkcionár vzdal tejto funkcii skôr ako výbor uznesením č. 246 z 29. januára 2007 rozhodol o porušení povinnosti a uložení pokuty, ústavný súd zastáva názor, že výbor mal aplikovať poslednú vetu čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a teda konanie mal zastaviť. V danom prípade ide o ustanovenie, ktoré výboru prikazuje konať určitým spôsobom, pričom nepripúšťa alternatívu, ktorá by znamenala možnosť odchyliť sa od stanoveného postupu. V namietanom prípade výbor síce zistil, že navrhovateľ nesplnil povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, ale vzhľadom na to, že ešte pred hlasovaním o rozhodnutí o porušení povinnosti a uložení pokuty sa navrhovateľ vzdal svojej funkcii, výbor bol

povinný konanie zastaviť. Je nepochybné, že ak by výbor bol postupoval spôsobom, ktorý mu prikazoval ústavný zákon v poslednej vete čl. 9 ods. 12, a teda konanie by zastavil, rozhodnutie o porušení čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona a uložení pokuty by nemohol prijať. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/147/06-K z 28. marca 2007 zrušil.

Navrhovateľ vo svojom návrhu žiadal, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil. Táto požiadavka bola východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu, aj keď navrhovateľ svoj návrh (petit) neodôvodnil totožnými skutočnosťami, ktoré viedli ústavný súd k záveru o nutnosti zrušiť napadnuté rozhodnutie. Ústavný súd však zistil nesúladosť napadnutého rozhodnutia s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda toto zistenie nemohol prehliadnuť. V tejto súvislosti mal na zreteli svoju úlohu, ktorú plní v opravnom konaní, v rámci ktorého len on jediný môže na základe špecifickej právomoci zasiahnuť do rozhodnutia výboru.

Keďže ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil z dôvodu, že bolo vydané v rozpore s poslednou vetou čl. 9 ods. 12 citovaného ústavného zákona, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami navrhovateľa a stanoviskom výboru k veci.

Keďže právny zástupca navrhovateľa nežiadal ani o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, ústavný súd trovy konania navrhovateľovi nepriznal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2007